

عنوان مقاله:

بررسی فلسفه ایده آلیسم در وادی عین و ذهن

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی علوم مدیریت نوین و برنامه ریزی فرهنگی اجتماعی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

عبدالرضا قهرمانی - دانشجوی دوره دکتری رشته مدیریت رسانه ای دانشگاه تهران، پردیس بین الملل کیش

خلاصه مقاله:

ایده‌آلیسم، که در زبان فارسی غالباً به اصالت تصور و آرمانگرایی ترجمه شده است، پدیده‌ها را براساس ایده‌آل یا آنچه به روح و تصور نسبت داده میشود، تفسیر و توجیه میکند. ایده‌آلیسم، عقل یا ذهن و روح را مقدم بر ماده میداند. این نظریه معتقد است که واقعیت بیش از آنکه به نیروهای مادییستی داشته باشد، در پندارها، فکر، ذهن و خود فرد است. نقطه یا هسته مرکزی این فلسفه، آگاهی شخصی از خویشتن است و آن را مهمترین حقیقتدر تجربهی فرد میداند که پیوسته رو به کمال است. پس ایده‌آلیسم، عقل را یک جوهر ساخته و پرداخته و ثابت نمیداند، بلکه معتقد است که ذهن در واقع یک جریان یا فرآیند است. طرفداران این نظریه، واقعیت را فکری میدانند که در ذهن ماست نه در دنیای فیزیکی خارجی. آنها به تئوری بهمپیوستگی حقیقت که میگوید، یک فکر در صورتی حقیقت است که جزئی از نظام افکار ما را تشکیل دهد، تأکید میکنند. همچنین، اینان بیشتر استدلال قیاسی را مورد توجه قرار میدهند و کمتر به حواس و روش عقلی توجه دارند. ایده آلیسم در قلمرو فلسفه، به دو معنای مهم به کار می رود: یکیایده آلیسم عینی یا مابعدالطبیعی که در برابر طبیعت گرایبی قرار می گیرد و دیگری ایده آلیسم ذهنی یا معرفت شناختی که در برابر رئالیسم معرفت شناختی قرار می گیرد. ایده آلیسم در معنای نخست عبارت است از قول به تقدم روح بر ماده یا اصالت روح و وجود وهمی جسم و در معنای دوم حاکی از نفی وجود مادی متعلقات شناخت حسی است. یکی از مسائل مورد توجه مسئله شناخت بود که در آن دو دیدگاه اصلی در برابر هم قرار دارند: یکی رئالیسم که وجود مابازای ادراکات حسی را در خارج می پذیرد و شناخت حسی را کاشف از خارج می داند؛ و دیگری ایده آلیسم ذهنی که منکر این امر است.

کلمات کلیدی:

ایده آلیسم، عقل، خویشتن شناسی، طبیعت شناسی، معرفت شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/410682>

